

Diverse imagini ale Adunării

Pentru a cunoaște „Adunarea Dumnezeului celui viu“ așa cum o vede Dumnezeu și pentru a o privi din toate laturile, Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Său diverse imagini. Acum dorim să ne preocupăm pe rând cu câteva dintre aceste imagini; fiecare în parte prezintă un gând special al lui Dumnezeu. Din cauza spațiului limitat, explicațiile noastre sunt incomplete. Dar cititorii dornici să citească și alte explicații detaliate despre aceste adevăruri importante vor găsi cărți care îi pot ajuta în acest studiu biblic.

Stâlpul și temelie adevărului (1 Timotei 3.15)

Unde găsește omul în întreaga lume „adevărul“ – adevărul despre Dumnezeu, despre întrebările „de unde“ și „încotro“ ale vieții, despre relațiile omului cu Dumnezeu, despre starea naturală a omului, despre mântuirea pe care Dumnezeu dorește să o dea omului, despre viitorul spre care se îndreaptă lumea? Numai în Adunarea lui Dumnezeu. Ea recunoaște Sfânta Scriptură ca fiind „Adevărul“ (Ioan 17.17) și îl vestește. Ea este zidită pe stânca Isus Hristos, care este „Adevărul“ (Ioan 14.6). „Duhul Adevărului“ locuiește în Adunare, Duh pe care lumea nu-l poate primi (Ioan 14.16, 17).

Chiar dacă credincioșii zilelor noastre sunt caracterizați prin slăbiciune și infidelitate, Adunarea lui Dumnezeu, care îi cuprinde pe toți răscumpărații, vestește încă în lume Adevărul.

Adevărul despre lucrurile amintite nu poate fi găsit la oamenii acestei lumi, care sunt departe de Isus Hristos, care nu posedă Duhul Adevărului și care resping sau disprețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Tinerii, asupra cărora înțelepciunea lumii face adesea o impresie adâncă, să țină cont de această realitate.

Păstor și turmă (Ioan 10)

În acest tablou al Adunării lui Dumnezeu, Domnul Isus stă în prim-plan ca Păstorul cel bun. *El și-a dat viața pentru oi.* El este *ușa* oilor. Cine intră prin El, este *mântuit*. Păstorul cel bun a venit ca oile să aibă viață și să o aibă din belșug.

Între acest „Păstor“ și fiecare „oaie“ în parte există o relație *personală*. Oile Sale *ascultă* și *cunosc glasul Lui*. El le cheamă pe fiecare *pe nume*. El spune: „Le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele.“ Din această imagine mai rezultă ceva: toți cei care au rătăcit odinioară ca oile, dar care se află acum în această relație personală cu „Păstorul cel bun“, formează acum *o turmă* cu *un Păstor!* Turma aceasta cuprinde atât oi din staulul iudaic, cât și dintre națiuni. Păstorul duce *turma* pe pășuni verzi și la ape liniștite. O oaie, care stă departe de turmă, nu va găsi ușor adevărata pășune. Prin aceasta dovedește că nu ascultă de glasul bunului Păstor. Cine spune: „Îmi este suficient că Îl am ca Păstor, n-am nevoie de turmă!“, nu va savura binecuvântările incomparabile descrise în Psalmul 23. Bunul Păstor este cu *turma* Sa. *Acolo* este hrană și băutură, ocrotire și îngrijire.

Când mireasa din Cântarea Cântărilor întreabă mirele: „Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la amiază?“, primește răspunsul: „Ieși pe urmele turmei!“ (Cântarea Cântărilor 1.7, 8). În limbajul Noului Testament am putea spune: Du-te, interesează-te în Cuvânt de gândurile lui Dumnezeu despre „Adunarea Mea“ și urmează indicațiile Sale!

Trupul lui Hristos

În epistole se vorbește de multe ori despre Adunare ca Trupul lui Hristos. Citiți vă rog: Romani 12.5; 1 Corinteni 10.16, 17 și capitolul 12; Efeseni 1.22-23; 4.4, 12, 15, 16; 5.23, 29, 30; Coloseni 1.18, 24; 2.19; 3.15.

Ce vrea să ne spună Dumnezeu prin această imagine? În primul rând: Adunarea lui Dumnezeu nu este o organizație.

Ce se înțelege prin organizație?

Numai Dumnezeu poate crea organisme, ca de exemplu plante, animale sau oameni. Un astfel de organism constă din multe mădulare vii, care contribuie reciproc la creșterea și dezvoltarea lor. Oamenii nu pot face astfel de organisme. Ei construiesc mașini și aparate în care conlucrează mecanic multe piese prefabricate. Dar atunci se poate vorbi cel mult de o organizație. Mașina nu este o ființă. Piese (componentele) ei nu pot să se învioreze reciproc.

Când oamenii formează asociații, acestea sunt numai organizații. Membrii lor au viață și mai mult sau mai puțin aceleași interese. Dar nu Dumnezeu a fost Acela care a format aceste asociații. El nu i-a unit prin respirația (suflarea) Sa. Ele nu sunt un întreg viu, un organism.

Organizații bisericesti

Oamenii au fost întotdeauna înclinați să transfere talentul lor de organizatori și asupra sferei bisericesti. De-a lungul timpului a fost întemeiată mereu câte o biserică sau comunitate nouă, iar noul îl entuziasmează pe omul firesc. Începe cu o nouă mărturisire specială de credință, cu un nume nou și cu o ordine nouă în comunitate, după care se desfășoară viața bisericască. Cine dorește să aparțină unei asemenea comunități trebuie să se supună acestei organizații exterioare și bărbaților care o conduc. În anumite biserici însă nu se pune problema dacă respectivul om crede, dacă are viață, dacă are o legătură cu Hristos și cu ceilalți „membrii”. Credincioșii care nu fac parte din respectiva organizație, nu au voie să vorbească fără permisiune în astfel de organizații și nici să exercite o anumită slujbă în acestea.

Adunarea lui Dumnezeu este un „organism”

În contrast cu o „organizație” omenească, „organismul” este născut ca un tot viu. La Rusalii, toți credincioșii au fost botezați *de un singur Duh într-un singur Trup* (Faptele Apostolilor 2; 1 Corinteni 12.13). De atunci, Adunarea există ca Trup viu. De atunci, *fiecare* om care este născut „din apă și din Duh” (Ioan 3.5) și astfel trăiește o naștere din nou, este adăugat acestui Trup. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu el, se află pe baza noii vieți într-o legătură indisolubilă cu Trupul lui Hristos, prin care pulsează aceeași viață. De atunci rămâne un mădular viu al acestui organism. Acolo nu există „retrageri”.

Cum funcționează Trupul lui Hristos?

Cuvântul lui Dumnezeu folosește exemplul trupului omenesc pentru a explica aceasta (1 Corinteni 12). Creatorul a repartizat fiecărui mădular al corpului omenesc locul său pentru a realiza acolo activitatea specială încredințată lui. Dacă unele din mădulare sau organe ar dori să schimbe între ele locurile, ar apărea dezordine care ar duce la ruina trupului. Nu, fiecare mădular rămâne la locul său și trăiește conform gândului Creatorului său. Numai așa este posibilă acțiunea ideală comună a tuturor mădularelor spre dezvoltarea întregului corp. Dacă unul din mădulare nu funcționează, apar slăbiciune, durere și boală.

La fel stau lucrurile și cu Trupul lui Hristos. *Dumnezeu pune fiecare mădular la locul său* (1 Corinteni 12.18), pentru ca să exercite funcția repartizată lui pe baza darului dat lui, chiar dacă este

o funcție ascunsă, în colaborare cu celelalte mădulare. Fiecare trebuie să ocupe locul indicat de Dumnezeu ca mădular viu al Trupului și să îndeplinească în ascultare atribuțiile sale în puterea dragostei (1 Corinteni 13). În acest mod acționează „tot Trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste“ (Efeseni 4.16). Despre natura diferitelor daruri și despre exercitarea lor vom vorbi într-o altă expunere.

O a doua realitate, punctul principal al imaginii noastre:

Hristos este Capul Trupului

Moartea, învierea și proslăvirea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu (Efeseni 1.20-23) sunt premisele pentru formarea Adunării. Fără Hristos (Capul), mădularele - sau mai bine spus - Trupul nu ar fi fost niciodată format. Abia după ce a fost realizată lucrarea de mântuire pentru omul păcătos și Hristos a fost înălțat ca Om „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit“, Duhul Sfânt a venit jos pentru a-i boteza pe credincioși într-un Trup.

În același timp, Dumnezeu L-a dat „Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți“. Nu mișcă inimile noastre acest gând? Hristos avea nevoie - o spunem cu toată teama - de „plinătatea“ sau de completarea prin Adunare, pentru ca „Hristos“, Cap și Trup, să se vadă. După gândurile lui Dumnezeu, și Adam, primul om, a fost complet abia după ce i-a fost dată Eva, soția sa.

Capul dirijează mădularele Trupului

Omul își conduce mișcarea mădularelor prin rețeaua de nervi din capul său. Hristos dirijează mădularele Trupului Său ceresc aici pe pământ prin Duhul Sfânt, care locuiește în fiecare răscumpărat al Său. Fiecare mădular se supune direct Capului și este răspunzător față de Domnul pentru exercitarea la timpul potrivit a funcției pentru care dorește să-l folosească. Noi, oamenii, nu avem voie să intervenim prin „organizare“ în drepturile Sale mărețe. Noi nu avem dreptul să alegem sau să desemnăm cine să predice, cine să învețe și cine să fie trimis pe un anumit câmp de misiune.

Să ne „ținem strâns de Capul, din care tot Trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește“ (Coloseni 2.19), pentru ca între El și noi să nu apară nimic, iar dreptul său de domnie să nu fie limitat prin nimic!

Mărturia despre un Trup

Creștinii serioși suferă și sunt întristați din cauza împărțirii din creștinism. Ei își spun: noi aparținem de fapt unii altora. Din această stare au apărut mișcarea alianței și mișcarea ecumenismului. Se dorește să se dea expresie acestei uniri în Domnul și au loc „congrese“. Pentru a se apropia cât mai mult unii de alții, se fac concesii și se iau hotărâri, dar apoi fiecare grup se întoarce la fâgașul său.

Sunt salutate aceste străduințe de Domnul? Este unirea organizațiilor bisericesti într-o „organizație-mamă“, mijlocul divin din timpul nostru al decăderii?

Așa cum rezultă din textele amintite la început, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește numai despre unitatea Duhului și despre *un singur* Trup al lui Hristos (1 Corinteni 10.17; Efeseni 4.3, 4); nu recunoaște o altă asociație. Unitatea nu mai trebuie făcută. În această lume ar trebui să fim mai degrabă martori despre acest *un singur* Trup în Hristos care există neconținut în fața lui Dumnezeu. Această mărturie despre ceea ce a creat *Dumnezeu*, o putem păstra însă numai dacă ne despărțim de tot de ceea ce a creat omul.

Casa lui Dumnezeu

Prin această imagine, Adunarea este prezentată ca *Locuința lui Dumnezeu pe pământ*. În opoziție cu cortul întâlnirii și cu templul, care au fost construite din material mort, aici este vorba de o casă *spirituală* (1 Petru 2.5; Efeseni 2.22). Pornind de la acele locuințe ale lui Dumnezeu în Vechiul Legământ, astăzi sunt denumite pe nedrept anumite clădiri ale creștinilor, „casa lui Dumnezeu“.

Cum construiește Hristos

Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Pe această *stâncă* voi zidi (*Eu*) Adunarea Mea“ (Matei 16.18). Din ziua Rusaliilor și până astăzi, Hristos este Cel care zidește. El construiește Casa pe temelia numită în Efeseni 2.19-20: „Nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe *temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși*.“ Toți oamenii mântuiți și născuți din nou s-au apropiat de El „ca de o piatră vie“ și ei înșiși, „ca niște pietre vii, sunt zidiți o casă spirituală“ (1 Petru 2.5). În acest sens, Casa lui Dumnezeu va fi desăvârșită când ultima piatră vie va fi adăugată. Această construcție nu este învinsă de „porțile Locuinței morților“.

Sfințenia își are locul în Casa Ta

Ce gând minunat: copiii lui Dumnezeu pe pământ formează împreună „templul Dumnezeului celui viu“! El dorește să locuiască și să umble în mijlocul lor (2 Corinteni 6.16). Dacă psalmistul, având în vedere templul din Ierusalim, a exclamat: „sfințenia își are locul în Casa Ta“ (Psalm 93.5), cu cât mai mult cei mântuiți, care aparțin *actualei* case spirituale, pot să se gândească la această realitate! Într-adevăr, ar trebui să dorim să știm cum să ne comportăm în această Casă (1 Timotei 3.15)! În ea trebuie menținute ordinea, sfințenia și disciplina.

Slujba în Casa Lui

Cel care este, ca o piatră vie, o parte componentă a Casei lui Dumnezeu, aparține și de „preoția sfântă, ca să aducă jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos“ (1 Petru 2.5). Ce drept măreț de a sta veșnic cu adorarea și lauda în fața lui Dumnezeu, care S-a descoperit, prin trimiterea Fiului Său, ca un Dumnezeu al dragostei! Când ne închinăm în Duhul Sfânt, inimile noastre sunt străbătute de o fericire adâncă, ce nu poate fi comparată cu nimic.

Cum zidesc oamenii

În Efeseni 2 și în 1 Petru 2, Casa lui Dumnezeu este privită din latura divină. Hristos construiește numai cu pietre vii.

În 1 Corinteni 3, *omului* îi este încredințată zidirea și răspunde de nereușita sa. „Noi suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu“, spune Pavel, „ca un arhitect înțelept, am pus temelia, iar altul zidește deasupra.“ În decursul secolelor, omul a zidit pe această temelie „lemn, fân, paie“. El a adus principii omenești, ba chiar și lucruri eronate și învățături greșite și a adăugat mărturisitori fără viață din Dumnezeu.

Astfel, Casa lui Dumnezeu a ajuns în neorânduială și a devenit *o casă mare* (2 Timotei 2.20-21), în care se găsesc nu numai credincioși, ci și „vase spre dezonoare“, adică oameni nemântuiți.

Casa lui Dumnezeu, așa cum o construiește Domnul, cuprinde - la fel ca Trupul lui Hristos - numai credincioși adevărați. De „casa mare“ aparține însă întreaga creștinătate cu toți cei care țin de ea.

Ce sfat dă *Domnul* alor Săi cu privire la „casa mare“?

„Dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.“

Mire și Mireasă

Această imagine cunoscută tuturor din viața omenească dă o expresie impresionantă relației intime și veșnice a Domnului cu Adunarea Sa! Această relație care a început în trecut, la cruce, este o realitate minunată în prezent și va fi o reprezentare vizibilă și desăvârșită în viitor.

„Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea“ (Efeseni 5.25)

„Calea unui bărbat cu o tânără“ este minunată (Proverbe 30.19), dar mai presus de toate este relația Mirelui ceresc cu Mireasa sa cerească!

Ce a văzut El la cei pe care i-a ales? Ei erau „morți în greșeli și în păcate“! Fie că înțelegem sau nu, pentru a câștiga această Mireasă cu un astfel de trecut, El S-a dat pentru ea la moarte de cruce! Așa cum Eva a fost formată din coasta lui Adam adormit (Geneza 2.21-24), tot așa Mireasa cerească își datorează originea sa morții și învierii lui Hristos, Mirele ei.

El a dat celor răscumpărați *viață* (Ioan 10.10), *frumusețe* (ei sunt făcuți plăcuți în Cel Preaiubit) (Efeseni 1.6), *bogăție* (2 Corinteni 8.9). El a devenit pentru ei „*înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare*“ (1 Corinteni 1.30, 31). În tot ceea ce este și posedă, Mireasa se laudă în Domnul. Crucea și mormântul se află la începutul relației dintre Mire și Mireasă ca monumente ale dragostei Sale, dragoste care întrece orice gândire, o dragoste neschimbătoare și veșnică.

„Ca s-o sfințească“ (Efeseni 5.26)

Cum ar putea acest Mire să-și uite Mireasa, care umblă, până în ziua fericită a revenirii Sale, în această lume periculoasă? O, nu, în dragostea Sa incomparabilă, El Se gândește neconținut la ea! El îi oferă din cer ajutor, pentru ca starea ei în mijlocul multor încercări și probe să rămână sfântă și curată. El dorește ca ea să-i corespundă practic și aici jos. Pentru a obține aceasta, El o supune mereu spălării cu apă, prin Cuvânt (versetul 26). El o hrănește și o îngrijește (versetul 29).

Ce așteaptă Mirele de la Mireasa Sa? Să-L iubească și să trăiască pentru El. „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește“ (Ioan 14.21). Mireasa trebuie să I se supună în toate Lui și Cuvântului Său (Efeseni 5.24).

Să facă Domnul ca toți cei care aparțin de Mireasa Sa, să corespundă acestei așteptări și să asculte de învățăturile Duhului Sfânt, care, pe calea prin pustie, prin Cuvântul lui Dumnezeu, dorește să ne facă tot mai asemenea Persoanei Mirelui! Cât de mare ar fi atunci dorința după El!

„Ca să-și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă“ (Efeseni 5.27)

Logodnicii se bucură de nuntă, de unirea lor, de căminul lor. Tot la fel, speranța unirii depline cu Mirele ceresc, precum și perspectiva de a fi pentru totdeauna alături de El și de a împărți slava Sa, înviorează pașii Miresei. Iar Mirele? El îi spune: „Eu vin curând!“ Cu această exclamație, El înviorează nu numai speranța noastră, ci Își exprimă propria dorință. Așteptarea Miresei Sale Îl costă „răbdare“ (Apocalipsa 3.10). Când va sosi ceasul, El Însuși va veni să-și ducă în slavă Mireasa.

Atunci Își va prezenta Lui Însuși Adunarea glorioasă. Ea nu va avea nici pată, nici zbârcitură, ci va fi sfântă și fără cusur în frumusețea desăvârșită. Îl va vedea și va fi asemenea Lui (1 Ioan 3.2, 3).

În timp ce pe pământ perioada de necaz se va apropia de sfârșit, în cer va avea loc nunta Mielului (Apocalipsa 19.6-10). Apoi va veni cu Mireasa Sa la judecata celor vii și va domni cu ea peste pământ (Apocalipsa 19.11-20). Ea va fi metropola cerească a împărăției de o mie de ani

Diverse imagini ale Adunării

(Apocalipsa 21.9-27). Apoi va urma starea veșnică, cerul și pământul cel nou. Atunci, ea va veni iarăși pe pământ ca cetatea sfântă, ca o mireasă împodobită pentru soțul ei, ca și cortul lui Dumnezeu cu oamenii (Apocalipsa 21.1-8).

Ce chemare cerească! Într-adevăr, ea nu este lăsată aici pentru a îmbunătăți lumea.